

РЕШЕНИЕ

№ 25698

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4226** по описа за **2026** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 918/14.03.2026 г., постановено по административнонаказателно дело № 20261110200922/2026 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 9-ти състав е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система Серия К № 11697572, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата на А. И. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63в от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от А. И. И., чрез пълномощника адв. М. Д. с искане да бъде отменено, заедно с потвърдения ЕФ. Алтернативно се иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения -чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, вр.чл. 63в от ЗАНН, аргументирани с доводи, че СРС не е изпълнил задължението си за пълно и обективно изясняване на релевантните факти по делото, не е извършил самостоятелна проверка, а безкритично е приел констатациите на административно-наказващия орган, без да събере или анализира допълнителни доказателства, което е довело до съществено ограничаване на правото му на защита. При липса на доказано

върчване на ЕФ не можело да се определи началото на срока, не е гарантирано упражняването на правото на защита на жалбоподателя, както и не можело да се приеме, че производството е протекло законосъобразно. Оспорва се извода на СРС, че жалбоподателят носи административнонаказателна отговорност единствено поради липсата на подадена декларация за посочване на действителния водач. Липсата на доказателства за надлежно върчване на електронния фиш поставяла под съмнение самата възможност на лицето да узнае за възникването на задължението за подаване на декларация. Отговорността не можела да бъде обоснована единствено с формалното неизпълнение на задължение, когато не е доказано, че лицето е било надлежно уведомено и е имало реална възможност да го изпълни. Не била извършена съпоставка между конкретния случай и типичните случаи на нарушения от същия вид, което е задължителен елемент при преценката по чл. 28 ЗАНН.

Заявява искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се представлява от пълномощника - адв. Д., която поддържа жалбата. Посочва, че при липсата на доказано върчване не може да се приеме, че е започнал да тече срокът за подаване на писмена декларация, нито че санкционираното лице е разполагало с реална възможност да упражни правото си на защита. Съдът не е осъществил пълен съдебен контрол върху акта, а се е ограничил да го издаде въз основа на констатациите на административнонаказващия орган, без да обсъди в достатъчна степен наведените възражения.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи, чрез пълномощника юрк. М., в депозираното на 26.05.2026 г. становище оспорва основателността на а касационната жалба и моли за отхвърлянето ѝ. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заявеното адвокатско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба

Съдът като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че на 15.12.2025г. в 14:34 часа, в [населено място], на [улица]до блок 2Б, с посока на движение от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта 50 км/ч. за населено място, с МПС лек автомобил марка „Шкода“, модел „О.“ с рег. [рег.номер на МПС] е извършил нарушение за скорост, установено и заснето с автоматизирано техническо средство за скорост (АТСС) MD 1197 - при разрешена скорост от 50 км/ч е установена скорост от 82 км/ч или превишаване на разрешената скорост с 32 км/ч. Мобилната система за видеоконтрол е проверена на 19.03.2025 г., съгласно протокол № 098-СГ- ИСИС/19.03.2025г., и считаща се за валидна до 13.06.2027г. на основание чл.30, ал.5 от Закона за измерванията. За установеното деяние е била изготвена снимка по клип от използваното техническо заснемащо устройство. Бил попълнен надлежен протокол за използваното на 15.12.2024г. - АТСС с рег. № 4332р-88091/16.12.2025 г. Лекият автомобил бил регистриран на името на А. И. И..

За констатираното нарушение е издаден оспореният електронен фиш за налагане на

административно наказание "глоба" в размер 400 лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на ЕФ. Въззивната инстанция е разгледала спора по същество и след преценка на доказателствата приобщени по делото е приела за безспорно установено от обективна страна факта на извършване на вмененото нарушение на ЗДвП, с посочения автомобил и при описаните в ЕФ обстоятелства, като е потвърдила ЕФ с наложеното наказание в законоустановения размер.

Решението е правилно.

СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане и събиране на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Събрал е всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН. Обратно на твърденията на касатора, въззивната инстанция не е допуснала съществено процесуално нарушение и при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото категорично не сочат.

Правилно първоинстанционният съд, въз основа на установената фактическа обстановка, е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. По аргумент от посочената разпоредба ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили в населено място е 50 км/ч. В разглеждания случай е установено, че лекият автомобил, собственост на И. се е движил със скорост от 82 км/ч, тоест с 32 км/ч над разрешената скорост от 50 км/ч. Деянието правилно е възприето като съставомерно и квалифицирано като административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Правилно е определено и санкционираното лице - регистрираният собственик на автомобила видно от справка от КАТ. Разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП съдържа принципното правило относно субекта на административнонаказателна отговорност по ЗДвП, а именно: собственикът на пътното превозно средство, а когато в свидетелството му за регистрация е вписан ползвател – ползвателят отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът, съответно ползвателят, се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не декларира на кого е предоставил превозното средство. Конкретно проявление на този принцип по отношение на електронните фишове е регламентацията на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, съгласно която електронният фиш по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или ал. 2 и в 14-дневен срок от получаването му собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило

нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира. Изискването на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП за деклариране от страна на собственика на МПС на лицето, което е извършило нарушението, гарантира протичането на административнонаказателното производство в разумни срокове, тъй като волеизявлението под формата на декларация позволява на административнонаказващия орган (АНО) да се базира на декларираните данни и да издаде ЕФ срещу посоченото в декларацията лице, без да проверява дали това лице е реалният нарушител. При издаването на ЕФ чрез използване на АТСС не е възможно установяване по друг начин от страна на АНО на конкретното физическо лице - нарушител. В случая нарушителят е установен именно по този ред. Лекият автомобил, с който е извършено нарушението, е собственост на А. И. И., предвид което е издаден ЕФ за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. След издаването на ЕФ не е подадена декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП от И., в качеството му на собственик на автомобила. С изтичането на 14-дневния срок се погасява материалното право на адресата на ЕФ да се освободи от административнонаказателна отговорност, като декларира или докаже, че друго лице е управлявало МПС на процесното място и в процесното време.

Неоснователно е възражението, че е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничило правото на защита на касатора, изразяващо се в липса на доказателства за надлежно връчване на ЕФ. Валидното връчване на ЕФ е процесуален въпрос, относим към и свързан с правото на жалба и допустимостта на оспорването на ЕФ пред компетентния районен съд. Доводите в тази насока са наведени и пред контролираната инстанция, която ги е обсъдила и е стигнала до законосъобразния извод, за допустимостта на оспорването на ЕФ, като е разгледана жалбата по същество. Правото на защита на дружеството- жалбоподател би могло да се приеме, че е нарушено, в хипотезата, в която жалбата му е приета за редовно връчена и е отказана съдебна процедура по същество, какъвто обаче не е настоящия случай.

Допълнително, обстоятелството дали фишът е надлежно връчен на санкционираното лице има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 189, ал. 8 ЗДвП, но не и към законосъобразността на неговото издаване. От фактическа страна се установява, че ЕФ е издаден за нарушение извършено на 15.12.2025 г., а жалбата срещу него е подадена на 29.12.2025 г. в СДВР - т.е. изцяло в законоустановения срок. В самата жалба липсват твърдения, че ЕФ е ненадлежно връчен. Нещо повече, в производството пред СРС е депозирано възражение, в което самият касатор изрично е посочил, че ЕФ му е връчен на датата на извършване на нарушението - 15.12.2025 г. Следователно, съдът не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, налагащи отмяна на акта - фактическата обстановка е изяснена в пълнота, като са разгледани направените възражения, които са намерени за неоснователни.

Несъстоятелни са и доводите за приложение на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН, уреждащ хипотезата на маловажен случай. Въззивният съд е проверил наличието на основания за прилагането на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН, но обосновано и законосъобразно е преценил, че не са налице законовите предпоставки за това, за което е изложил мотиви. Не са налице обстоятелства, които да сочат отклонение от типичната за този вид нарушения обществена опасност.

По изложените съображения, оспореното решение се оставя в сила.

Предвид изхода на спора, предмет делото, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юриконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 66.47 евро (130 лева)- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №918/14.03.2026 г., постановено по административнонаказателно дело № 20261110200922/2026 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА А. И. И. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 66.47 евро, разноски за касационното производство.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: